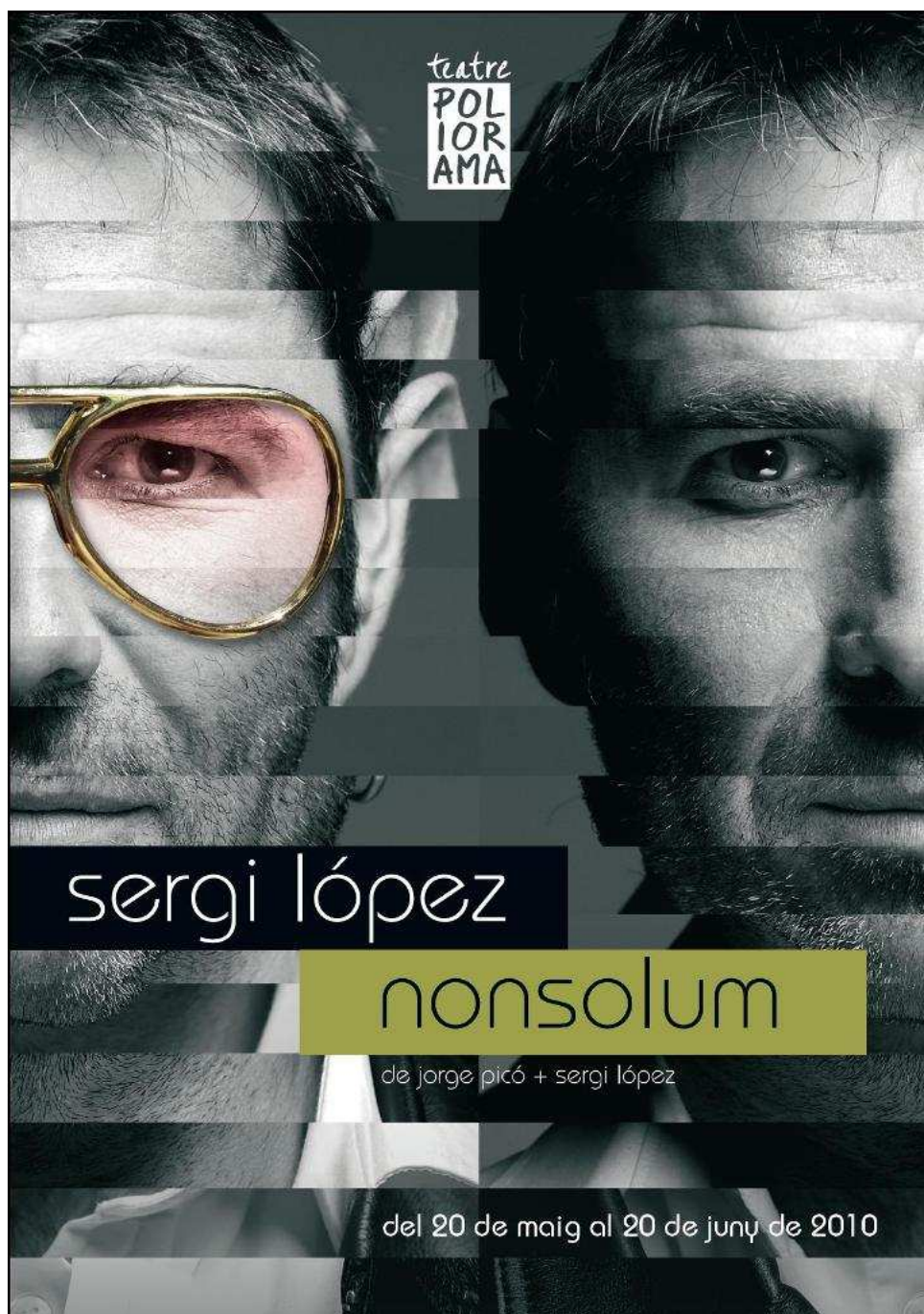

DOSSIER DE PREMSA

Setzefetges, ring de teatro i Teatre Poliorama presenten

Non Solum

Espectacle de creació de **Jorge Picó i Sergi López**

Teatre Poliorama · Del 20 de maig al 20 de juny de 2010

COMEDIA. Comunicació & mèdia sl

Marc Gall · Ana Sánchez · Maria Muñoz

T. [00 34] 933 10 60 44 · mmuniz@comedianet.com

Sala de premsa a [**www.comedia.cat**](http://www.comedia.cat)

Fitxa artística

Autors **Sergi López i Jorge Picó**

Direcció **Jorge Picó**

Interpretació **Sergi López**

Disseny de llums **Lionel Spycher**

Inspiració musical **Bernardo Sandoval**

Coproducció **Setze Fetges Associats S. L. i ring de teatro**

Ajudant de direcció **Helena Pla**

Escenografia y direcció tècnica **Jordá Ferrer**

Confecció de vestuari **Dress Art**

Cançó *L'home Estàtic* **Pau Riba**

Tècnic de llums **Pep Arumí**

Regidor **Pepe Miró**

Producció y management **Xochitl de León**

Producció **Setzefetges Associats S. L.**

Coproducció **ring de teatro**

Site web www.nonsolum.cat

Estrena versió català:

Novembre 2005 (Festival Temporada Alta de Girona)

Estrena versió francesa:

Gener 2007 (Théâtre du Gymnase, Marsella)

Estrena versió castellà:

Novembre 2009 (Teatro Palacio Valdés, Avilés)

Premis

*** Premi Max al millor autor teatral en català per a Jorge Picó i Sergi López (*Non Solum*)

*** Premi Terenci Moix 2010 per a Sergi López per la seva interpretació a *Non Solum*

*** Premi Fotogramas de Plata 2009 al millor actor per a Sergi López

1. Nota de premsa

Non Solum torna a Barcelona

- **Sergi López i Jorge Picó, creadors de l'obra, acaben de rebre el darrer Premi Max al millor autor de teatre en català per aquest muntatge**
- **Després de 160 funcions als Països Catalans, França i Llatinoamèrica, l'espectacle romandrà cinc setmanes al Teatre Poliorama**

El muntatge **Non Solum**, de **Jorge Picó i Sergi López**, es representarà al **Teatre Poliorama** del 20 de maig al 20 de juny. Amb la temporada de cinc setmanes al teatre de Les Rambles, aquesta comèdia "existencial, caòtica i molt surrealista" - en paraules de Sergi López - torna a Barcelona. Des de la seva estrena el 2005 al Teatre de Salt (Girona), el muntatge ha rodat el món amb prop de 160 representacions, ha estat traduït i representat en francès - per a estrenar-se a Marsella el 2007 i fer una temporada a París - i ha combinat una extensa gira que ha visitat Catalunya, Balears i València, i també França, Bèlgica, Suïssa i fins i tot la Polinèsia Francesa i Amèrica Llatina, ja que al novembre de 2009 es va estrenar l'adaptació al castellà. A Barcelona es va representar durant l'octubre de 2008 i el setembre de 2009 al Teatre Nacional de Catalunya. En **25 representacions** repartides entre les dues temporades, l'obra va obtenir un gran èxit, amb prop de **9.000 espectadors**.

Jorge Picó i Sergi López es van conèixer a París mentre estudiaven a l'escola del mestre Jacques Lecoq, l'any 1990. Sergi ja havia tingut experiència amb el teatre de creació juntament amb Toni Albà i Jorge havia rebut una formació d'art dramàtic i filologia anglesa. Tant un com l'altre van enriquir la seva trajectòria amb pel·lícules i obres de teatre fins que al cap d'uns anys els seus camins es tornen a creuar i es compleix el somni del seu mestre Lecoq, que era que els seus alumnes reinventessin la realitat en un teatre de creació viu, popular i lligat al misteri de la vida. Sergi López, conegut per la seva carrera

cinematogràfica que inclou pel·lícules com *El laberinto del Fauno* o *Harry, un ami qui vous veut du bien*, sortia així de la gran pantalla per representar un monòleg escrit i concebut a partir de la improvisació. Un punt de partida senzill: agafar el públic de la mà i portar-lo per territoris molt diferents, fer-lo riure, jugar amb les situacions. A partir d'aquí, un autèntic ball de personatges, perquè si bé Sergi López és un home sol - en ocasions amb unes ulleres de plàstic, i amb un podi de fusta com a únic element escènic -, exprimeix al màxim la seva versatilitat com a actor per obsequiar-nos amb un repertori insòlit d'identitats. L'interpret es multiplica en molts personatges i posa diferents veus per respondre a una pregunta: *què està passant aquí?* Entre d'altres, es converteix en un home que parla amb un polític que s'encarrega d'administrar els diners públics; un altre dels personatges **“explica la seva primera vegada amb un extraterrestre”**, altres s'enfaden al descobrir que són un mateix, un altre canta, fins i tot algun bolero, i n'hi ha que ballen.

Segons Sergi López, es tracta d'una obra difícil d'explicar en poques paraules. **“Es un monòleg, però no un monòleg a l'us. És una comèdia existencial, caòtica i molt surrealista que fa riure la gent”**. Però a grans trets es pot dir que és una peça que parla de la condició humana, del que passà a la gent. Sergi López fa seva la cèlebre frase d'Arthur Rimbaud «jo és un altre» i es multiplica dalt de l'escenari.

Premis i reconeixements

Al 2009 **Non Solum** va ser escollit el millor espectacle de la temporada del Teatre del Mar de Mallorca, aquest és un reconeixement que lliura i decideix la Associació d'Espectadors. Va ser nominada als premis Max 2009 com a millor text escrit en català, i Sergi López va rebre també el premi Fotogramas de Plata al millor actor de teatre de 2009; aquests premis també es decideixen per votació dels lectors de la revista. Per altra banda, l'actor ha estat guardonat amb el Premi Terenci Moix 2010 per la seva interpretació a **Non Solum**, i més recentment (el passat 3 de maig), Picó i López han guanyat el Premi Max de les arts escèniques al millor autor de teatre en català pel seu espectacle.

Sergi López, una llarga carrera al cinema, sobretot a França

López és va formar com actor a l'escola de Jacques Lecoq de París i va debutar als escenaris el 1986 amb *Brams u la kumèdia dels horrors*, que va escriure, dirigir i interpretar amb Toni Albà. El 1991 va fer de pallasso a l'espectacle de circ de carrer *Malakas*. I El 1993 va repetir amb Albà al muntatge *Fins al fons*, el qual va obtenir el Premi de la Crítica de Barcelona. Però sens dubte, **López** es conegut per les moltes pel·lícules que ha fet. Va començar a destacar a França de la mà de Manuel Poirier (*Le petite amie d'Antonio*, *À la campagne*, *Western*) i es va consagrar amb *Harry, un amigo que os quiere*, una producció dirigida per Dominik Moll amb la qual va guanyar el Premi al Millor Actor del Cinema Europeu l'any 2000. Des de llavors ha treballat amb alguns dels millors directors, principalment espanyols i francesos: Manuel Gómez Pereira (*Entre las piernas*), Antonio Hernández (*Lisboa*), Frédéric Fontaine (*Una liaison pornographique*), Stephen Frears (*Dirty pretty thing*), Guillermo del Toro (*El laberinto del fauno*), Miguel Albaladejo (*El cielo abierto*), Alain Corneau (*Les mots bleus*), Marion Vernoux (*Reines d'un jour*) i, recentment, amb Isabel Coixet (*Mapa de los sonidos de Tokio*). Actualment compagina el rodatge de **El Monge**, de Dominik Mill, i **Chez Ginos**, de Samuel Benchetrit.

Comença una comèdia existencial. Desesperadament, un home sol es transforma en molts homes per respondre una pregunta: què està passant aquí? I mentre nosaltres riem, un d'ells comença a riure tot d'una. Un altre canta una cançó. Un tercer ens explica la seva primera vegada amb un extraterrestre. La resta s'enfada en adonar-se que, en realitat, tots són un mateix. Viatgen junts amb una dona adormida dins d'una caixeta, camí del paradís, on sembla que totes les preguntes tenen resposta i el dolor només existeix una miqueta. En el seu trajecte l'acompanya algun bolero, una caixa de fusta i unes ulleres de plàstic que semblen de mentida. El seu destí és dubtar relativament de tot en absolut. Què passa? Que no em creuen?

Sergi López i Jorge Picó

2. El camí de Non Solum

Sergi López i Jorge Picó van estrenar *Non Solum* al Festival Temporada Alta de Girona-Salt en el any 2005. Més tard es va traduir i adaptar a llengua francesa, per a estrenar-se a Marsella al gener de 2007 i fer una temporada a París al febrer del mateix any. Sense aturar la gira per Catalunya, Illes Balears i València, es van combinar les actuacions a França, Bèlgica, Suïssa i fins i tot a la Polinèsia Francesa i Amèrica Llatina (al novembre de 2009 es va estrenar l'adaptació de l'obra al castellà). Recentment, el muntatge s'ha presentat a diversos punts de l'Estat Espanyol i continua representant-se a Catalunya.

Non Solum va aconseguir gairebé 160 representacions el març de 2010 i en les seves estades a Barcelona, l'octubre de 2008 i el setembre de 2009, va rebre gairebé 9.000 espectadors en 25 representacions.

Les Temporades de Non Solum

Marsella dos setmanes al Théâtre Du Gymnase

Paris cinc setmanes al Théâtre du Rond-Point

Mallorca dos setmanes al Teatre del Mar (localitats esgotades)

Barcelona dos setmanes al 2008 Teatre Nacional de Catalunya
(localitats esgotades)

Barcelona cinc setmanes al 2009 Teatre Nacional de Catalunya
(localitats esgotades)

Gira 2010

Bogotà, Colòmbia

Terrassa

Santiago de Compostela

Vitoria

Tarragona

Barcelona

3. Procés creatiu

(Jorge Picó. Ciudad de México, agosto del 2005)

Génesis

Todo empezó con Sergi abriendo los brazos. Luego escuché mi apellido pero deformado: "picón" o "amigopicón". Los brazos, que más tarde en *Non Solum* serán unas prolongaciones con tentáculos al final, te rodean como abrazándote y todo va bien. Las sonrisas lo confirman, la cosa es sencilla, directa, cerca de la cocina y de su familia. "Tinc ganes de fer teatre". Un silencio. Lo miro de reojo. Sergi sabe que lo estoy mirando, sabe dejarse mirar, sabe que las cosas si se tienen que hacer se harán. Es una fórmula recomendable sólo para especialistas.

¿Tienes alguna idea?

-Bueno no son exactamente ideas, son como raptos que me dan, cosas que me gustaría ver y hacer en un escenario- me contesta. Me gustaría que fuera un espectáculo donde la gente se transporte a algún lugar. No me importa que sea raro. Que vean una especie de actor habitado, poseído y que se les note en la cara. Surgen varias ideas. Una es la de varios personajes que se hablan entre sí con la misma voz. O quizás sea un mismo personaje que tiene varios en su interior. ¿Es uno solo que habla consigo mismo o son varios que se hablan entre sí? ¿Cuál es la diferencia? Esta idea me fascina. Enseguida pienso en Goethe y en sus "varias almas latiendo en el mismo pecho, en el "je suis un autre" y en "de mis soledades vengo y a mis soledades voy". Pero no le hablo de libros, de citas, de referencias, es mejor escuchar, atender a esa arquitectura interior creativa que poseía Sergi antes del espectáculo y que había que ordenar. Igual que se ordena un salto de agua que produce energía, dejando que fluya.

Hablamos

Hablamos primero de lo que no nos gustaría que fuera el espectáculo, hablamos en el bar, hablamos camino del Camp Nou, hablamos mientras se hace la carnsalada, hablamos, hablamos y hablamos... creo

que él un poco más que yo, y entre las palabras iban encarnándose los primeros gestos, las primeras frases y actitudes que luego aparecerían en los ensayos. Por fin llega el día y vamos al taller del Toni Albà en Vilanova i la Geltrú a probar si hay algo. A ver si hay un espectáculo o nada de nada. Las primeras improvisaciones cuestan. Crear de la nada, sin texto previo, sin una estructura... ¿entienden la palabra vértigo? Salimos del ensayo como con cara de que sí que hay algo... ¿pero qué? ¿qué estamos persiguiendo que no sea simplemente humor y nos tenga una noche despiertos? En el bar, entre la gente, mientras saluda y dispara algunos "Com va això!" a la gent de Vilanova, me confiesa que lo primero que quería hacer es un espectáculo donde cantara boleros. ¡Un hombre orquesta! ¡Qué sencillo! Qué peso nos quitamos de encima al pensar en las orquestas de pueblo, en las verbenas, en las canciones populares que tanto cuentan sin el disfraz de la solemnidad. Eso nos convenía como excusa para poder, igual que hacen los cantantes, comentar, ir de un tema a otro dentro del más absoluto placer. Un hombre solo que contiene en su interior una orquesta de voces, deseos, miedos y que se plantea cuáles son las preguntas que debemos responder, y antes que nada ¿cómo distinguir las importantes de las que no lo son? La vida está llena de signos para interpretarlos o acogerlos en silencio. Las canciones nos servirían de transiciones. Esto da risa y es serio pero lo mejor es que nos da risa y no deja de ser serio.

Los ensayos

Empezamos a reencontrarnos de nuevo, los dos solos en una sala, mano a mano, es un desgaste mayor que el de los famosos autocursos que trabajábamos en Lecoq, la escuela donde nos conocimos. Hay que rascar las propuestas, sacar ideas, momentos de juego. Está el tema de la autocensura: que si esto se puede hacer, que si esto otro no. ¿Cómo? Pero si todo es posible, tan frágil y tan posible, basta con que el actor sea justo en escena. Lo que hace un momento salió tan bien al volverlo a repetir ya no está allí. Las ideas, ah, las buenas ideas qué peligrosas son a veces en teatro, en vez de jugar la situación. Ideas no faltan: oye porque no contar un encuentro porno con una mujer extraterrestre, y porqué no insultar a un político camuflado con gafas de sol, y si todas las voces, los personajes, los distintos estados se encontraran y se

reconocieran como dentro de un vodevil. Ah y el paraíso, hay que hablar del paraíso. Son ensayos con tensión creativa, Sergi se empeña en algo y yo también. A veces salgo yo y él mira, y vuelve a salir él para mejorar lo que yo he propuesto. Un juego de espejos. Nace una pequeña frase a modo de pacto tácito entre cabezotas: "en caso de varias posibilidades escogeremos lo que más placer nos dé". A partir de aquí nos prometemos tener una estructura del espectáculo antes de separarnos. No necesariamente narrativa, más bien el espectáculo iría asociando emociones, momentos de juego, situaciones personales. Nos intentamos dar la libertad de que quepa todo: "ojalá salgan sandías porque son frescas y húmedas y me recuerdan a..., podría tener unas manos más grandes y mirarlas intentando reconocerlas como mis manos, aquí podría sentarme como suspendido en el vacío haciendo algo de teatro negro..." Un montón de ideas que nunca salieron. Las que quedaron fueron las que se convirtieron en visiones vistas con los ojos del cuerpo.

Trabajamos

Yo me iba en julio a México a montar otra creación y él a rodar una peli que le tenía prendido. Nos citamos en Valencia durante cuatro meses y al terminar mis clases ensayaríamos por las tardes, todas las tardes en que Sergi no estuviera en la alfombra roja de Cannes o ayudando a unos amigos a montar un espectáculo de circo. Pero le da prioridad a su espectáculo por encima de la cantidad de propuestas de trabajo que tiene. Al final termina conduciendo por Valencia sin perderse, dejando el mar a su espalda como referencia. Se consagra al teatro y calentamos con el balón de fútbol de su hijo e inventamos ejercicios. Hablamos de la calidad de movimiento de Ronaldinho, el del Barça. Había pues que construir. Pero antes era necesario perderse, divagar. Y que por culpa y gracias al teatro salgan temas transcendentales: Dios, la muerte, el paraíso. El espectáculo nos lleva a discusiones sobre la vida, nos lleva hacia un ¡ah de la vida!... ¿nadie responde?

La pasión

Busco unas palabras del poeta Octavio Paz, al final no puedo evitar acudir a los libros, que nos inspiran para el principio de la obra: "Aquél

jardín de Delhi no era un paraíso, por fortuna no era un paraíso. Todos los hombres aspiramos al paraíso. Pero me pregunto si soportaríamos vivir en un paraíso, me imagino que vivir en el paraíso es peor que vivir en prisión, porque en los paraísos no pasa nada, ni siquiera pasa el tiempo; el tiempo está detenido, o el tiempo es una continua repetición. Y en los paraísos como en las utopías se ha suprimido lo imprevisto, el accidente, la enfermedad, la muerte, todo lo que nos entristece, todo lo que nos hace sufrir, pero también todo lo que nos da alegría. En los paraísos el deseo no existe, o el deseo siempre está satisfecho. En los paraísos entre la imaginación y la realidad no hay diferencia, y en consecuencia la realidad se desvaloriza, desciende, y la imaginación también. No, el jardín de Delhi no era un paraíso, era algo distinto, era una pasión"

El teatro

Sergi y yo no siempre estamos de acuerdo pero hay algo que une al director y al actor y que los convierte en autores a los dos. El teatro tiene unos valores y hay como un espíritu, un impulso vital que mira hacia las alturas y olvida lo fácil, lo que nos aliena, vacía y cosifica. Esto sí nos une. El siguiente paso es el de aligerar, es imprescindible que Sergi se reconozca en lo que hace. "Es buena tu idea pero es que no me veo dentro de ella, haciéndola". Me parece una razón tan buena. Yo vengo de un teatro de creación de imágenes y Sergi es como un juglar que pone las palabras patas arriba, es capaz de violentarlas y casi no necesita escribir. Todo le sale de su cabeza. Palabras que dispara desde el arco de sus dientes. Tanta facilidad hay para las palabras que intentamos priorizar lo que se pueda jugar en silencio.

Cómplices

Van pasando los ensayos y Non Solum se va simplificando, cada vez menos objetos, menos efectos especiales, menos de todo un poco y más un actor solo en escena. Sergi va rodeándose de un equipo de gente de confianza y que se ilusiona en el proyecto, todos se ofrecen a lo que sea y será el espectáculo: Bernardo Sandoval nos podría hacer la música, el Jordá Ferré a ser nuestro técnico y hacer los efectos especiales y construir lo que haga falta, aunque al final no nos va a

hacer falta nada, salvo un pequeño escenario en medio de la escena y a día de hoy, todavía a dos meses de estrenar, ni siquiera sabemos si habrá mucha música o Sergi cantará a pelo con unos ligeros arreglos. Xochitl de León nos ayudaría en la producción en Valencia. Llamamos a Lionel Spycher para que nos ilumine y en un ensayo nos dice que la luz no es determinante y que será sencilla. O sea que no tenemos nada más que a Sergi López en escena vestido con un traje de hombre estático, igual que la canción de Pau Riba que canta en un momento de Non Solum. Y detrás de todo esto está Helena Pla que además de llevar la producción fue quien nos medio sentó juntos para que hiciéramos algo, y que dió el primer vistazo una vez acabada la estructura inicial y a quien le tengo que agradecer que esto esté ocurriendo.

A forma de conclusión

Lo demás es la historia de un humanista muy humano, Sergi, que se hace preguntas en escena y un director que gestiona esas preguntas, silencios, cambios de ritmo y actitudes como si fueran bienes espirituales. Me alegro de haber sido el par de ojos que Sergi necesitaba y sobre todo el haberme reído tanto y compartido todo esto con un tal López que pasaba por ahí, o por aquí, o por en medio de los dos para hacer humor. En serio.

Jorge Picó

Ciudad de México, agosto del 2005

4. Fragment del text de *Non Solum*

(editat per Columna)

Un home sol entra cantant "na, na, na, na, nina, na". Cada dijous a la nit. Qui és vostè? Que fa aquí? Sóc el lampista. La seva conducta és molt sospitosa! Les coses no funcionen així. Ah no? Ding, dong! Aaaaaaaaahh!!! Qui són vostès, que fan aquí? Sóc el veí. Vostès dos són iguals. Com dues gotes d'aigua. Jo sóc autònom! Tots tres som iguals. Què està passant aquí? Ding, dong! Aaaaaaaaahh!!! Sóc un altre. Que fàcil és dir "jo no sóc jo"... És igual que tu. No. Igual que el del cadastre. Tots quatre som el mateix. Fase, fase, fase: tres fases! Com es diu? Trifàsic! Tanta transcendència em fa mal de cap. No t'enfadis, home. Som el mateix però no som un. Som quatre. Més de quatre. Més de cent. Més de mil! Ding, dong! Aaaaaaaaahh!!! N'hi ha un munt de repetits. Som tots iguals! No, jo sóc diferent. Sóc una dona. Jo només penso en mi. Jo només penso en tu. Ai, que és pesat! Jo sóc conductor d'autobús. I jo majoret. Jo sóc d'aquí. Jo sóc d'allà. Jo no tinc papers. Jo sí, però són de fumar. A mi m'agrada el gaspatxo. A mi em falta un bull. A mi me'n sobren dos. Amics mateixos... Això no té sentit. Què fem aquí? I aquí on és? És un concert. No, és el paradís. Aquí l'únic que està en boles és el lampista. O el centre de l'univers. El lloc on ser igual i diferent és el mateix. I el misteri de la vida? Tinc hora a les cinc a la gestoria. Sóc un tio normal. Ja estic bé com estic. Prefereixo no bellugar-me. Té uns grans ulls Modigliani. La tristesa el té corprès. Com les estàtues de Roma. Troba la nina d'un ull. Però l'amor té pressa i marxa. Dins d'un caixó sense potes. Jeu el cos d'un home mort. Sssssshh... Estem fent el mort. T'hi has d'estar eternament. Cremar uns containers i rebentar unes ambaixades. No som ningú. No som res. Quanta raó en tan poques paraules. Jo no vull morir! Espereu-me! Si et quedes aquí et moriràs. Jo aquí ja hi he estat abans. Aquí va començar tot. No sabia com funcionaven les coses. Era semblant a mi... però diferent. Una obertura horitzontal. Mitja dotzena de tentacles a la punta. Un petit matoll negre amb forma de triangle. M'havia crescut una mena de bolet. Aparèixer i desaparèixer... Situat al bell mig de la forma arrodonida. Un foradet

ridícul. El cilindre va entrar fins al fons d'una sola envestida. Un signe que ens indica el camí del paradís. Si existeix, existeix només una miqueta. On no tens mai por. On no estàs mai sol. La propietària de les protuberàncies. Vam tremolar completament d'acord. Vam perdre el món de vista. Uuuuuuuuuuuuuh... Tota sencera adormida a terra. La porto aquí, dins d'aquesta caixeta. Una dona dormint... és l'hòstia. Voy a apagar la luz. Te morderé los labios. Eeeeh! Hi ha algú? Eeeeh!! On sou? Aquí davant hi ha gent asseguda. Això és impossible. Haig de creure el que veuen els meus ulls? Lo nostre s'ha acabat. Les coses són com són. N'estic fins als ous! Què són aquests crits? Si camines així és normal que et mirin. S'han canviat de banda! Es un complot! Em fa por perdre'm i no saber qui sóc. Em fa por tornar-me boig. Són tots iguals. No. N'hi ha un de diferent. És de color verd. De color verd? Em miren però no em coneixen. Riure de res no té sentit. Potser no, però fa riure. Gràcies per ser aquí honofarsadabilíssim senyor. Obres públiques i comissions privades. El món funciona així. Ho fa tothom. Vostès són unes víctimes. Fill de puta! La seva posició és molt complicada. Dat pel cul! Són joves, pollosos, peluts. No tenen valors. No és com abans. Quina gran frase! Gilipolles! Sac de merda! Desgraciat! Imbècil! Et veig molt millor. Sóc un altre. Què s'ha de fer? No pots anar tota la vida amb ulleres de plàstic. Ah no? Si me les trec em coneixeran. És igual. Jo no només sóc jo sinó que també. On són els altres? Que queda gaspatxo? Sssssshhh... Nosotros. Del amor hicimos un sol maravilloso. Y por tu bien, te digo adiós. A la guitarra Josep Folgueroles. Oboè barroc, que és aquell que té les claus de llautó perquè l'alpaca no s'havia inventat. Visca la Festa Major de Vilanova i la Geltrú!

5. Sergi López i Jorge Picó: vides paral·leles

Sergi López i Jorge Picó es van conèixer a París l'any 1990, mentre estudiaven a l'escola del mestre Jacques Lecoq. Abans d'entrar en aquesta escola, Sergi ja havia tingut experiència amb el teatre de creació amb Toni Albà, i Jorge havia estudiat art dramàtic i filologia anglesa. A l'escola, Sergi coneix i col·labora amb Manuel Poirier, una complicitat que els du a fer vuit pel·lícules junts, entre les quals destaca *Western*, la pel·lícula que va fer que el gran públic el descobrís com a actor de cinema. Per la seva banda, va ser Philippe Genty qui va descobrir Jorge a la mateixa escola i el va incorporar a la seva companyia. La seva col·laboració va fructificar en espectacles que donarien la volta al món, com ara *Voyageur Immobile*. Mentre, Sergi es va creuant amb directors com Stephen Frears, Miguel Albaladejo, Ventura Pons o Samuel Benchetrit, i va creant un estil d'actuació sincer i lliure. Jorge comença a compaginar els seus treballs com a actor de teatre amb la direcció d'escena gràcies a l'actor francès Damien Bouvet, amb qui crea tres espectacles per a tots els públics. Aquestes línies paral·leles es tornen a creuar a l'escenari complint-se el somni del seu mestre Jacques Lecoq, que era que els seus alumnes reintentessin la realitat en un teatre de creació viu i popular, lligat al misteri de la vida.

Sergi López, autor i actor

Va néixer el 22 de desembre de 1965 a Vilanova i la Geltrú (Barcelona). Actor català, Sergi López i Ayats va deixar Vilanova i la Geltrú, ciutat on va estudiar interpretació al Teatre del Tret, i acrobàcia a El Timbal, per traslladar-se a França, el 1990, i estudiar a l'Escola Internacional de Teatre de Jacques Lecoq. És allà on s'inicià la relació professional amb en Jorge Picó.

Teatre

Va entrar en el món dels escenaris l'any 1986, amb l'espectacle *Brams o la kumèdia dels horrors*, del qual és coautor, codirector i actor, juntament amb Toni Albà.

1991 - Fa de pallasso a l'espectacle de circ de carrer *Malakas* d'Escarlata Circus.

1993 - Amb l'espectacle *Fins al fons*, també sota la direcció de Toni Albà, va obtenir un Premi de la Crítica de Barcelona.

1996- *Lisistrata* d'Aristòfanes, sota la direcció d'Angel Alonso, estrenat a la sala Villarroel.

2005- *Non Solum*. Monòleg de creació, dirigit per Jorge Picó. Estrena al festival Temporada Alta de Girona el 10 de novembre del 2005.

Cinema

Va començar a destacar amb el director Manuel Poirier, amb qui va debutar interpretant un emigrant espanyol a França a *Le petite amie d'Antonio* (1992). Amb Poirier, coincidirà en múltiples ocasions durant tota la seva trajectòria professional, entre elles ... *À la campagne* (1995), *Marion* (1997), *Western* (1997, nominat al premi Cèsar al millor actor promesa, i premi del jurat a la Selecció oficial de Cannes).

Gràcies al seu protagonisme a *Harry, un amigo que os quiere* (2000), Sergi aconsegueix continuar acumulant reconeixements: Cèsar al millor actor protagonista, i el guardó al millor intèrpret masculí europeu de l'any. Altres títols de la seva filmografia són: *Lisboa* (1997) d'Antonio Hernández, *Une Liaison Pornographique* (1999), *El cielo abierto* (2000) de Miguel Albadalejo, *Dirty Pretty Things* (2002), thriller realitzat pel britànic Stephen Frears o *Chemins de Traverse* (2004) de Manuel Poirier.

Filmografia

- **Potiche** (en postproducció), de François Ozon
- **Le café du pont** (en postproducció), de Manuel Poirier
- **Pa Negre** (en postproducció), d'Agustí Villaronga
- **Ou vas tu Judith** (en postproducció), d'Ives Thomas i Sophie Daruvar
- **Mapa de los sonidos de Tokio** (2009) Isabel Coixet
- **La Regate** (2009) Bernard Bellefroid
- **Les derniers jours du monde** (2009), de Jean-Marie et Arnaud Larrieu
- **Partir** (2009), de Catherine Corsini
- **Petit Indi** (2009), de Marc Recha
- **Ricky** (2009), de François Ozon
- **La Maison** (2006), de Manuel Poirier

- **Parc** (en postproducció) (2006), d'Arnaud des Pallieres
- **El Laberinto del Fauno** (2006), de Guillermo del Toro
- **Peindre ou faire l'amour** (2005), d'Arnaud et Jean-Marie Larrieu
- **Les Mots bleus** (2005), d'Alain Corneau
- **Chemins de traverse** (2004), de Manuel Poirier
- **Janis et John** (2003), de Samuel Benchetrit
- **Rencontre avec le dragon** (2003), d'Hélène Angel
- **Un petit service** (2003), d'Antoine Pereniguez
- **Décalage horaire** (2002), de Denièle Thompson
- **Dirty Pretty Things** (2003), d'Stephen Frears
- **Filles perdues, cheveux gras** (2002), de Claude Duty
- **Les Femmes ... ou les enfants d'abord** (2002), de Manuel Poirier
- **Sólo mía** (2001), de Javier Balaguer
- **Reines d'un jour** (2001), de Marion Vernoux
- **Le Lait de la trendresse humaine** (2001), de Dominique Cabrera
- **Hombres felices** (2001), de Roberto Santiago
- **Te quiero** (2001), de Manuel Poirier
- **El Cielo Abierto** (2001), de Miguel Albadalejo
- **Harry, un ami qui vous veut du bien** (2000), de Dominik Moll
- **Morir (o no)** (2000), de Ventura Pons
- **Toreros** (2000), d'Eric Barbier
- **Ataque verbal** (1999) Miguel Albadalejo
- **Rien a faire** (1999), de Marion Vernoux
- **Une liaison pornographique** (1999), de Frédéric Fonteyne
- **Lisboa** (1999), d'Antonio Hernández
- **La nouvelle Ève** (1999), de Catherine Corsini
- **Entre las piernas** (1999), de Manuel Gómez Pereira
- **Arde, amor** (1999), de Raúl Vega
- **Carícies** (1998), de Ventura Pons
- **Western** (1997), de Manuel Poirier
- **Marion** (1997), de Manuel Poirier
- **Rouen, cinq minuts d'arrêt** (1997), d'Ingrid Gogny
- **Attention, fragile** (1995), de Manuel Poirier
- **... à la champagne** (1995), de Manuel Poirier
- **La petite amie d'Antonio** (1992), de Manuel Poirier

Jorge Picó, autor i director

Va néixer el 17 d'abril de 1968, a València. Actor, director i autor de teatre valencià, ciutat on va estudiar art dramàtic i filologia anglesa abans de traslladar-se a França el 1990. A L'Escola Internacional de Teatre Jacques Lecoq va conèixer i iniciar la relació professional amb en Sergi López.

Gran part de la seva carrera teatral es desenvolupa a França, gràcies al fet d'entrar a la Compagnie Philippe Genty i al seu espectacle *Voyageur Immobile*. Després va compaginar el seu treball d'actor de teatre amb la direcció, primer amb Damien Bouvet, amb qui va crear *Clown sur tapis de Salon*, *Chair de Papillon* i *Né*. I a Espanya, va dirigir *Pasionaria* per a Bambalina Titelles, que va guanyar el **premi teatres de la Generalitat** al millor espectacle del País Valencià del 2001, i va rebre dues nominacions als **premis Max 2001**.

Compagina la direcció amb l'escriptura, i també ha publicat. La seva última obra va ser "S" (*Ese*), estrenada a CNA de Mèxic DF per la seva companyia Ring de Teatro, i que també es va presentar al Teatre Gerald W. Lynch de Nova York. També tradueix teatre, juntament amb el professor Miguel Teruel, de la Universitat de València. Des de març del 2009 és el Director Artístic del Teatre Principal de Vilanova i la Geltrú.

Teatro

- **Un tramvia anomenat desig**, de Tennessee Williams (2008).
Direcció: Ester Nadal
- **S (ese)**, de Jorge Picó i Haydeé Boetto (2005).
- **Joe Zarate te necesita**, de Jorge Picó i Alfonso Amador (2003).
Direcció: Jorge Picó
- **Antígona**, de Sofocles/Anouhill (2003). Direcció: Eusebio Lázaro
(personatge: Polínice).
- **La mala vida**, d'Alejandro Jorner i Jorge Picó (1999).
Direcció: A. Jorner.
- **Androcles y el león**, de Bernard Shaw (1999).

Direcció: José Pascual

- **Voyageur immobile**, de Philippe Genty (1995)
- **Scarecrow**. Creació col·lectiva(1993). Direcció: Linus Tünstrom.

Direcció

- **El Príncep Felix** (2010, en producció). Cia. La Baldufa.
- **On est pas d'ici** (desembre 2009). Cie Luzzie Théâtre.
- **Vox**, de Damien Bouvet (2007)
- **El amor del ruiseñor**, de Timberlake Wertenbaker (2006)
- **Non Solum**, de Sergi López i Jorge Picó (2005)
- **S (ese)**, de Jorge Picó i Haydeé Boetto (2005)
- **La rebel·lió dels àngels**, d'Enzo Corman (2004)
- **Né**, de Damien Bouvet (2003)
- **Chair de papillon**, de Damien Bouvet (2001)
- **Pasionaria**, de Bambalina Titelles (2001)
- **Clown sur tapis de salon**, de Damien Bouvet (1998)

Autor teatral

- **On est pas d'ici** (desembre 2009)
- **Non solum**, de Sergi López i Jorge Picó (2005)
- **S (ese)**, de Jorge Picó i Haydeé Boetto (2005)
- **Joe Zarate te necesita**, de Jorge Picó i Alfonso Amador (2003)
- **La mala vida**, de Jorge Picó i A. Jornet (1999)
- **Enciéndeme** (1998)
- **Náufragos** (1997)

Pàgina web: www.jorgepico.com

6. Recull de premsa

«Un dia Sergi López i Jorge Picó es van asseure i es van demanar: “Què?”. Unes hores més tard tenien gairebé tres mil idees damunt la taula. Aquell era el resultat d'un imparable joc de paraules associades que finalment s'enllacen en un espectacle nu que comença com un vodevil de cornuts i acaba com un acte terapèutic de l'actor davant del públic.»

Juan Carlos Olivares

Avui - 13 de novembre de 2005

«La sensación que dejó la primera función de *Non Solum* fue, para muchos, la de sorpresa. Sergi López aparecía para estos espectadores como la revelación de un intérprete poco conocido en las lides escénicas. Fue una soberbia, original y divertidísima actuación que poco podían imaginarse quienes sólo le conocían por el cine. Los que le habían visto en *La kumèdia dels errors* confirmaron lo que allí se intuía: la presencia de un formidable actor, con una gran amplitud de registros y una facilidad notable para el desdoblamiento.»

Gonzalo Pérez de Olaguer

El Periódico - 12 de novembre de 2005

«Sergi López es el genio interpretativo lanzado a tumba abierta, y Jorge Picó el director vigilante, que mide tiempos y movimientos y evita que el actor dé un paso en falso a lo largo de su traqueteante y generosa actuación. El dúo no podía conseguir un engranaje más perfecto.»

Joan-Anton Benach

La Vanguardia - 12 de novembre de 2005

«*Non solum* logra extender cierto halo de misterio que atrapa al espectador en este devenir de escenas que tiene algo de suspense y mucho de humor. Queda, pues, en un estupendo *thriller* cómico.»

Begoña Barrena

El País - 12 de novembre de 2005

«Una autèntica festa de teatre en estat pur, un plaer teatral gairebé ininterromput que de passada reivindica la condició específica del teatre enfront de qualsevol altre mitjà narratiu. (...) Sergi López interpreta cent, mil, potser un milió de persones. Aquí rau una de les columnes de l'espectacle: la capacitat de desdoblament (i els jocs que genera) de l'actor en múltiples personatges, tots iguals i tots diferents alhora. Val a dir que la versatilitat interpretativa que demostra Sergi López és extraordinària: el que fa només és a l'abast dels grandíssims actors.»

Jordi Sala

Diari de Girona - 12 de novembre de 2005

Non Solum permite hacerse una verdadera idea de los talentos cómicos de Sergi López, de su capacidad de mojarse la camisa por el placer de hacer reír.

Marie-Emmanuelle Garfé

Le Parisien. Paris- 01-02-2007

**** Resum de premsa complert a www.nonsolum.cat.**

7. Informació pràctica

Dates

Del 20 de maig al 20 de juny de 2010

Teatre Poliorama

Rambla dels Estudis, 115, Barcelona

Horaris

Dijous, divendres i dissabte, 21:30 hores. diumenge, 19 hores.

Durada

1 hora i 30 minuts

Idioma

Català

Preus

De 25€ a 30€.

Venda d'entrades

Servicaixa i taquilles del Teatre Poliorama.

Més informació a:

www.teatrepoliorama.com

www.nonsolum.cat

www.jorgepico.com

COMEDIA. Comunicació & mèdia sl

Marc Gall · Ana Sánchez · Maria Muñiz

T. [00 34] 933 10 60 44 · mmuniz@comedianet.com

Sala de premsa a www.comedia.cat